

Extrém hideg

Mia lakása négyszobás volt, a szíve hatalmas, ölelése pedig forró. Először csak pár napra terveztem hozzáköltözni, amíg lecsillapul a válással járó rengeteg hercehurca, később rájöttünk, hogy ugyanazokat a sorozatokat szeretjük, rengeteg közös kedvenc írónk van és a magányos estéket mindketten nehezen viseljük. Ő már három éve elvált, én még csak most zártam le sikertelen házasságomat, semmi akadály nem volt tehát, hogy pár holmimat „ott felejtsem” nála egy szekrényben, és szabadon élvezzem a társaságát.

Ő egész nap a számítógépet bámulta az adóhivatalban, unalmas aktákat böngészett, én egy középiskolában dolgoztam karbantartóként. Munka után a közeli salátabárban találkoztunk, nassoltunk valamit, szívószállal ittuk a kólát, közben jókat beszélgettünk, élveztük a második tinédzserkort. Gyakran álmodoztunk egy közös tengerparti kirándulásról is, egyikünk sem jutott el még a kontinens szélére, joggal éreztük, hogy a jövő tartogathat számunkra még valami szépet.

Tél vége volt, a fagy makacsul tartotta magát, a tévében beláthatatlan ideig kémeny mínuszokat jósoltak. Egy hétfői napon történt, hogy Mia felhívott, miszerint ugrott a randevú, valami közbejött, az édesanyja ki van akadva, megkérte, aludjon otthon, családi botránynak néz ki a dolog, az apja is telefonált, remegett a hangja, de azt nem árulta el, mi kavarta fel így az életüket. Mondtam, hogy rendben van, beszéljen a szüleivel, remélem, nem történt nagy baj, és végül minden megoldódik.

Az iskolában kicsit hosszabban bajlódtam azzal az ajtókilincssel, amit a 3. D-sek voltak olyan kedvesek tönkretenni, arra gondoltam, ma igazán ráérek, jó munkához pedig idő kell. A salátázóban nem ízlett az étel, gyorsan legyűrtem, aztán indultam hazafelé. Utam az Itrium Bár előtt vezetett el, ahol azelőtt olyan jókat beszélgettem a cimborákkal. Gondoltam, egy pohár forralt bor jól fog esni, legalább egy kicsit felmelegít. Hét eleje lévén alig ücsörgött ott valaki, Bánát, a pincér is unatkozva vakarta őszülő borostáit. Amikor meglátott, felderült az arca, kiköpte a fogszikkalót, odaintett a bárpulthoz. Először az extrém hidegről beszélgettünk, majd átnyergeltünk a politikára, a harmadik pohár után már szóba került a munka, a család és persze a nők. Képzeld, született egy hűgom, mondta váratlanul. Gratulálok, így ötvennégy évesen ez nem kis teljesítmény, szellemeskedtem, majd az órára tévedt a pillantásom, és felhajtottam az utolsó kortyot a poharamból.

Bánát próbált marasztalni, hogy még fiatal az idő, én azzal hátrítottam, hogy az előző karbantartó egyszer másnaposan ment be dolgozni, aztán belefűrt a villanyvezetékbe. Pincér barátom hamiskásan mosolygott, hitte is meg nem is a sztorit, aztán kijelentette, hogy a vendége voltam, elvégre gyarapodott a családjá, és azt valakivel meg kellett ünnepelnie.

Siettem haza, de nem voltam elég elővigyázatos. A bejáratunk előtti lépcsőre fagyott tükörsima jégen megcsúsztam, és olyan szerencsétlenül estem hanyatt, hogy alaposan bevertem a fejem. Ezzel véget is ért minden. Pontosabban, ha az ateistáknak lett volna igazuk, akkor a tudatom kialudt volna, mint szélben a mécses. Ha pedig az ájtatos manóknak, mérlegre dobtak volna, mint egy kiló húst, majd megállapították volna, mennyit érek valójában, mennyi-e vagy pokol.

Szerencsére sem az egyik, sem a másik forgatókönyv nem igazolódott be. Egy vakítóan fényes űr vett körül, ahol rendkívül jól éreztem magam fizikai test nélkül. Mert az első pillanattól fogva világos volt számomra, hogy már nem a jól megszokott földi burok lakója vagyok. Egyszerre láttam minden irányban, és ha magamat kéne definiálnom, én voltam az egyetlen Létező. Végtelen örömöm kiapadhatatlan forrását önmagam létezése nyújtotta.

Hirtelen fénygömbök tűntek fel minden irányból, úgy vettem róluk tudomást, hogy kissé fakóbbak voltak az engem körülölelő káprázatos ragyogásnál. Felváltva megnövelték a fényerejüket, ez valami köszönésféle lehetett. Aztán egyre közelebb jöttek, egyszer csak ott voltak bennem, teljesen kitöltöttek fényességükkel. A tudatom felbecsülhetetlen értékű tapasztalatokkal lett gazdagabb. Később ők is beinvitáltak magukba, eggyé váltunk, mint két vízcsepp. Gyönyörűség áradt szét bennem, tudva és érezve, hogy ezáltal pedig ők gyarapodtak fontos megtapasztalásokkal.

Földi értelemben ez szinte semeddig sem tartott, ugyanakkor úgy tűnt, mintha közben évmilliók múltak volna el. Amikor megszűnt a ragyogás, a tudatom nem aludt ki, inkább egyfajta szendergéshez hasonló állapotba kerültem, mint amikor formákat és színeket érzékelünk ugyan, de ezekre ügyet sem vetünk. Hagyjuk a foltokat táncolni, tüzes nyilak érkeznek, amelyek áthatolnak rajtunk, egy kozmikus zuhanyrózsa apró nyílásaiból érkező nem teljes információmorzsák, amelyek ha bennünk önmagukhoz hasonlóra lelnek, egyesülnek vele, és magukkal viszik. És láss csodát, többé az nem is hiányzik belőlünk. Színük változásával jelzik, ha találnak valamit, ami problémás lehet. Többszöri sikertelen próbálkozásuk után a kellemes, andalító szendergés rémálomhoz kezd hasonlítani. A gondolatlanság öröme szétfoszlik, hirtelen úgy gondolunk az állapotunkra, hogy vagyunk egyrészt mi magunk, és létezik velünk szemben egy probléma. Az egy eddig nem létező létsíkot hasít a semmiből, amibe ügyetlenül belecsúszunk, és máris egy virág kelyhében vagyunk, amely könnyörtelenül összecukódik.

És újra vannak dolgok, ezeknek súlya és neve van, ismerősek, nem éppen kívánatosak, de nem is taszítóak, és már nem látunk minden irányban egyszerre,

csakis őket látjuk. Berendezik maguk körül a teret, mint egy átkozott nappalit, és amikor már mindennek pontos neve és mérete van, lehuppannak velünk szemben a fotelba, arcuk nő, kezük, lábuk, beszélnek hozzánk, mi pedig a lelkünk mélyén vonítunk a félelemtől.

Beszélnek hozzám, de egyetlen szavukat sem értem. Tegnapelőtt még nem volt arcuk, tegnapi már növesztettek maguknak. Felismertem őket. Az egyik Bánát, a másik Mia. Ma már hangjuk is van, igaz, teljesen értelmetlen dolgokat fecsegnek. Meglehet, holnapra megtanulnak rendesen beszélni, s én végre felfogom, mit akarnak. Annyi látok, hogy jóban vannak, egy meglehetősen friss, színes érzelmi szál köti őket össze.

Ha erre gondolok, hideget érzek, extrém hideget. Mosolyognak, azt hiszik, értem minden szavukat, csak éppen válaszolni nem tudok. Ragyognak, hisznek a szeretet erejében, ez mindenképpen becsülendő, de ennél azért sokkal bonyolultabb a világ. Én már csak tudom. Mit is tudok? Enyém, de éppen „nincs nálam” az a tudás, csak ezzel a csonttá fogyott illúzióval rendelkezem, amit úgy neveznek, hogy emberi test. Kincseimből csak nagyon keveset hozhattam magammal.

Szóval összejöttek, egymásra találtak, amíg én itt a gépekre kapcsolva hevertem, heverészttem, mint Kukorica Jancsi a bokor tövében, Iluskámban gyönyörködtem, míg a nyáj szétszéledt.

Kedvesem talált magának egy másik pásztorfiút. Ne beszéljeteK itt annyi értetlenséget, menjeteK el, nem tartozunk már egymáshoz, nem akarok felébredni.

De vajon tényleg azért vagyok itt, hogy tudatosítsam, nincs már dolgom velük? Nem úgy volt, hogy én írom a valóságomat? Ha én teremtem, akkor...

Hát persze. Bánátnak ötvennégy évesen nem születhet húga, szülei nagyon idősek. Miért mondta akkor mégis, amit mondott? Mert mindig is imádott enigmákban beszélni. Mert csak most tudta meg, hogy van egy féltestvére.

Mia családjában pedig azért tört ki botrány, mert most került napvilágra a titok. Egy korábbi botlás, ami kit így, kit úgy érintett. Ha jobban belegondolok, Bánát és Mia nagyon hasonlítanak egymásra.

Extrém forróság önt el. Azt szeretném, hogy ők ketten legyenek testvérek.

Táncoló, örvénylő, teremtő fény! Add meg, hogy így legyen! Mert akkor értem már, hogy miről beszélnek nekem ilyen izgatottan, holnap pedig biztosan fel fogok ébredni.